

Mézeskalács

• 68. évfolyam

• 2020. december

• Ára 50 dinár

Kedves Gyerekek!
Bizony nagy sikert
aratott az erdei álla-
tok körében Ödön,
a süni legújabb re-
ceptje. Tökéletesen

omlósra és ízletesre sikeredett a
mákos bejgli. A kisállatok mind a
tíz ujjukat megnyalták örömkö-
ben. Elemér, a hörcsög rigójancsi-
jára is rájártak sokáig, mindenki
megjegyezte, mennyire szorgo-
san készítette a finomságot. Nem
volt nehéz dolga, hiszen a kicsiny
hangyák is készségesen sürögtek-
forogtak a konyhában.

A ti receptjeiteknek is nagy
hasznát vesszük. A karácsonyi ké-
szülődés közepette elkelnek a jól
bevált, kipróbált sütireceptek. Így
egyre több nyalánkság kerülhet
az ünnepi asztalra.

Most már csak azt kell kigon-
dolni, hogy milyen meleg ruhába
bújunk a zord tél elől. Kabát, sál,
sapka, kesztyű, csizma – mind elő-
kerül a szekrényből. Remélem, ti is
rétegesen öltöztök ilyenkor.

Ne felejtsetek el bennünket a
szünidőben sem! Rajzoljatok, írjatok!

Mézes Marcipán, a mokus

Rajzpályázat:

- Kesztyűkavalkád
- Sapkaláz
- Téli hacuka

Szárnypontogató:

- Csalimese
- Téli öltözék

**Minden kedves olvasónknak,
a szülőknek és a pedagógusoknak
boldog ünnepeket kívánunk!**

Címdoldal: Móricz Ildikó tervezőgrafikus alkotása

A Mézeskalács megjelenését támogatta:

CIP – A készülő
kiadvány katalógizálása
A Matica srpska Könyvtára,
Újvidék (Novi Sad)

Vajdaság
Autonóm
Tartomány

Magyar
Nemzeti
Tanács

ISSN 0352-6070
COBISS.SR-ID 16291074

Nemzeti Kulturális
Alap

MÉZESKALÁCS ■ Megjelenik a tanévben havonta egyszer ■ Első szám: 1953 (mellékletként),
1954 májusa (külön lapként) ■ Alapító: **Magyar Nemzeti Tanács** ■ Kiadja: a Magyar Szó Lapkiadó Kft., 21000 Novi Sad
(Újvidék), Szerbia ■ Igazgató: **Ókrész Rozália** ■ Főszerkesztő: **Varjú Márta** ■ Felelős szerkesztő: **Török Erna**
■ Lektor: **Törőcsik Rozália** ■ Grafikai szerkesztő: **Újházi Kornél** ■ Leveleiteket a következő címre küldhetitek:
**Mézeskalács, 21000 Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Elérhetőség – telefon: 021/456-624, honlap: www.jopajitas.com,
e-mail: mezes@magyarszo.rs** ■ Kéziratokat és rajzokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.
■ Terjeszti a Magyar Szó Lapkiadó Kft. terjesztőosztálya: 021/557-304 ■ e-mail: plasman@magyarszo.rs
■ Készült a Magyar Szó Lapkiadó Kft. nyomdájában ■ Előfizetés egy évre 500 dinár (csak belföldi kézbesítéssel) ■

Mikulás

Hóval lepett égi úton
Mikulás már útra kél,
csillagok szállnak fölötte,
s vígan fut véle a szél.

Világjáró a csizmája,
átlép várost, falvakat,
de olykor megáll, s elidőz
egy-egy kis ablak alatt.

Előveszi aranykönyvét,
amelyben gyermeknevek
vannak gondosan felírva,
s nézi: jó vagy rossz a gyerek?

Hogyha rossz: hát virgács néki!
De ha jó, akkor cukor...
S már tovább megy – szél és felhő
sem érheti utol.

Téli élményem
Bálint Petra, 2. osztály,
Sever Đurkić iskola, Óbecse

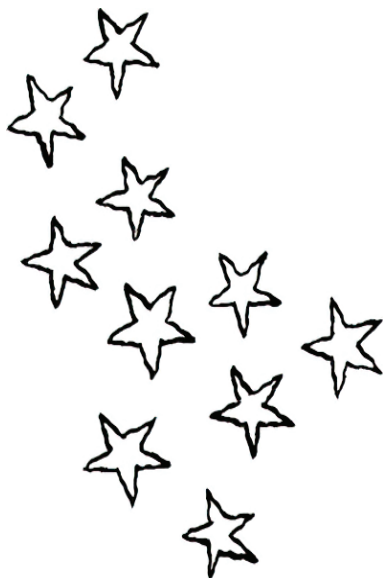

Rózsa Bianka, 1. osztály,
Petőfi Sándor iskola, Zenta

Mit kérjünk a tündértől?

A tündér meg a szolgálja kint vannak. A szolga bejön előre, és sorban felírja, hogy ki mit kíván a tündértől. Azután behívja a tündért is, és nagy tisztelettel leültetik. A szolga akkor sorban megkérdezi tőle: Kedves tündér, valaki egy hintalovat kér tőled. Találd el, hogy ki az! Erre a tündér megpróbálja kitalálni. Ha eltalálta, akkor az lesz a tündér, akinek a kívánságát kitalálta. Ha nem, akkor továbbra is ő kérdez.

Felelgetős

Egy, kettő, három, négy.
Tarka kutya, hová még?
A csatába, lószőrébe.
Minek az a lószőr?
Szitát kötögetni.
Minek az a szita?
Korpát rostálgatni.
Minek az a korpa?
Disznót hizlalgatni.

Minek az a disznó?
Háját gyűjtögetni.
Minek az a ház?
Kocsit kenegetni.
Minek az a kocsi?
Házat építgetni.
Minek az a ház?
Egy szép legényt,
egy szép leányt odacsalogatni.

Hull a hó...

lá

1. Hull a hó, hull a hó, me-se - be - li á - lom,
Tél - a - pó zúz-ma - rát fúj-do - gál az á - gon.

A kis nyúl didereg, megbújik a földön;
„Nem baj, ha hull a hó, csak vadász ne jöjjön.”

Parányi ökörszem kuporog az ágon,
Vidáman csipogja: „Süt még nap a nyáron.”

Újévi köszöntők

Adjon Isten bort, búzát, barackot,
kurta farkú malacot,
csutoránknak feneket,
szekerünknek kereket,
kereshessünk eleget!

Adjon Isten füvet, fát,
tele pincét, kamarát,
sok örömet a házban,
boldogságot hazánkban
ebben az új évben!

Bort, búzát, békességet,
fát, füvet, feleséget,
diót, disznót, derelyét,
pénzt, paripát, pecsenyét
az új esztendőben.

Sütődal

Sült alma, krumpli, sült gesztenye,
kívül kemény, de lágy a bele,
ízletes, illatos, friss csemege:
addsa a markod, tegyem bele!

Ez itt a szegfűszeg, sok pici szeg,
ez meg a szegfűbors, meleg, kerek,
mazsola, fekete vanília,
fahéj-fakéreg édes pora.

Aszalt gyümölcs és jó puha vaj,
porcukor, liszt, méz – bele ne nyalj!
Ha kóstoló kell, itt a kanál –
csillog szem, és tátog a száj.

Mézes Marcipán konyhája
Burány Lilla, 4. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Mit tennék el télire

Kis üvegbe meleget,
nagy üvegbe színeket.
Jó volna még egy kis napfény,
olyan puha, sugárzó,
mint a nyári naplementék.
Illatokat is eltennék,
rózsát, hársfát, kamillát,
erdők avarillatát,
mezők szénaillatát,
fülemüle csicsergését,
béka kuruttyolását,
hegyi patak csobogását.

Eltennék még mosolyokat,
boldogot és huncutot,
anya kacagását, jól jön,
mikor nincsen ott.
De jó lenne pár üvegbe
ölelést is eltenni,
hancúrozást, csiklandozást
celofánnal lekötni.
Tele lenne kamra polca,
roskadozna a sok jó,
s nagyot nézne majd a család,
mikor télen felbontanám.

Mézes Marcipán konyhája
Makkai Kitti, 4. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

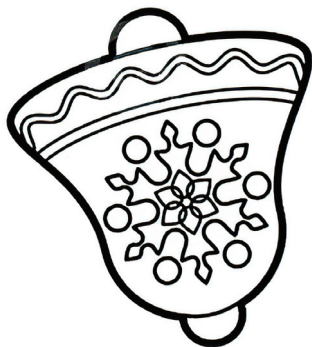
Az okos favágó

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy ország. Ennek az országnak a királya egyszer lakoma közben letette az aranyvillát, és így panaszkodott: –

– Nincs étvágyam!

Ettől a naptól kezdve nem evett semmit. Hiába jöttek a tudós doktorok, semmiféle orvosság nem használt. Végül ezer aranyat ígértek annak, aki olyan ételt tud készíteni, amit a király megkíván. Egy szép napon megjelent a király előtt János, a favágó, és így szólt: –

– Jöjjön el hozzám vendégségbe, fel-séges uram. Az én erdei kunyhómban olyan ebédet készítek, amit biztosan jó étvággal fogyaszt majd.

Vidor Miklós

Szalonnapiritás

Szedd a rőzsét halomba, halomba,
úgy sül ki a szalonna, szalonna!
Hagymát is tűzz a nyársra, a nyársra,
kenyeret fogj alája, alája!

A király beleegyezett. Előállt a hatlovas hintó, hogy az erdőbe vigye őket. –

– Nem ülök én hintóba, nem való az nekem! – mondta.

– Jól van, menjünk gyalog! – válaszolt a király.

– Először fát vágunk a főzéshez – szolt János, és a király kezébe nyomott egy fejszét. Maga is nekiállt. A király is hozzáfogott a favágáshoz. Csakhamar beleizzadt a nagy munkába. Estefelé így szólt:

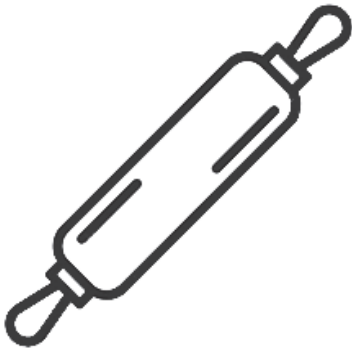
– Megéheztem, János!

– Szalonnát, kenyeret és hagymát adhatok – felelt a favágó, és egy öreg bicskát nyomott a király kezébe. A király jóízűen falatozott, majd így szólt:

– Tied az ezer arany! Ilyen jót még soha nem ettem!

Cipósütő mondóka

Parazsad süssön,
kemence,
cipót puhára,
kerekre,
lángost laposra,
veresre,
jól süss, kedves
kemence.
Piruljon benned
réteske,
fonott kalácsunk
fényesre,
huszár, pojáca,
mézeske,
jól süss, kedves
kemence.

Tóth Enikő

Kalács

Megsült a kalácsod,
pedig nincs karácsony.
Kakaós is lehet,
mákosat elveszed,
diós lesz mazsolás,
mind egy feloldozás...

Kalácsod reggeli,
pocakod így teli,
vajjal vagy lekvárral,
talán nutellával,
kakaód megiszod,
finom volt, felírod!

A kismalac télen

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagy erdő, és annak a nagy erdőnek a közepén volt egy takaros kis ház. Abban a házban lakott egy öregember, egyetlen kismalacával. Úgy szerette azt a kismalacot, mintha a saját gyermeke lett volna; úgy is beszélt hozzá, mintha értene. A kismalac értette is.

Az öregember és a malac együtt jártak ki az erdőbe. Az öreg gombát, epret, bogyókat szedett magának, és makkot gyűjtött a kismalacnak. A malac pedig, ha gombaillatot érzett, kitérta a gombát, és aztán megfogta a dohányzacskót, ami az öreg övéből csüngött, és annál fogva húzta a gazdáját. Az öreg tudta, hogy ha rángatja a malac, akkor valamit mutatni akar.

Így éltek békességben nyáron is, ősszel is. Hanem amikor beköszöntött a tél, nem volt már se gomba, se eper. Makk volt, mert az öreg jó sokat összegyűjtött és eltett a malacnak télire, de így is erősen szűkében voltak már az ennivalónak. A kismalac sajnálta nagyon a gazdáját, hogy éheznie kell. Egy nap kora reggel elhatározta, hogy kimegy az erdőbe, hátha talál valamit. Ment, ment a kismalac, döcögött a hóban, ami a hasáig ért. Ahogy így gázolt előre, észrevette őt egy farkas. Nagyon megörült a farkas, hogy ilyen

jó falatra akadt, mert bizony akkor már napok óta kopogott a szeme az éhségtől. Rá is vetette volna magát, de a malac még idejében meglátta, nagyot visított, és befúrta magát egy nagy kupac hóba, hogy még a kunkori farka sem látszott ki. A farkas leült, hogy megvárja. Ki kell onnan bújni annak a malacnak valami-kor! Ahogy így várakozott, figyelte a hókupacot, hát egyszer arra járt egy vadász, és puff, lelőtte a farkast. Hallotta a malac a kupacban. Amikor biztos volt benne, hogy már nincs ott a farkas, előbújt, és egyenesen hazarohant.

Az történet ugyanis, hogy amíg a malac a hókupac alatt kuksolt, észrevette, hogy tele van a kupac avarral, az avar alatt pedig hatalmas gombák lapulnak. Szaladt haza, és a dohányzacskónál fogva rángatni kezdte a gazdáját kifelé az erdőbe.

– Mi lelte ezt a malacot? – csodálkozott az öregember – Akkor szokott így rángatni, ha gombát talált!

Fogott is rögtön egy vasvillát, ment ki az erdőbe a malaccal. Amikor a kupachoz ért, kifordított belőle néhány akkora gombát, mint egy-egy fél kalap! Meg is örült nagyon. Nemcsak ennivalójuk akadt így bőven, de már azt is tudta, a következő télre hogyan tud majd gombafészkét készíteni.

Teltek-múltak a napok. Ennivaló volt már, de víz az bizony nem. Az öregember havat olvasztott, azt itta. Egy nap a kismalac elindult az erdőbe, hogy forrást találjon. Ahogy döcögött a mély hóban, meglátta őt egy medve. Juj, megijedt a kismalac, visított egyet, gyorsan elrejtőzött egy odvas fában. Ahogy a medve próbálta onnan kipiszkálni, egyszerre csak kutyaugatás hallatszott. Vadászok jöttek. A medve ijedtében nekiszaladt a fának, ami korhadt is volt, odvas is, hát kidőlt. A medve elmenekült, a vadászok utána. A kismalac kikecmergett az odúból... és akkor vette észre, hogy ott, ahol a fa eltört, telis-tele volt lépes mézzel!

A kismalac szaladt azonnal haza, és elkezdte rángatni az öregembert. Az meg ment utána, kíváncsian, hogy ugyan most mit találhatott a malac. Csodálkozott is nagyon, amikor meglátta a rengeteg lépes mézet! Alig bírta hazahordani. Olyan büszke volt a malacára, hogy saját ágyában altatta, saját táljából etette.

Így élt a kismalac és a gazdája egész télen. Annyi ennivalójuk volt, hogy meg sem tudták mind enni tavaszig.

(Pályuk Anna ruszin–magyar mesemondó népmeséje, Zalka Csenge gyűjteményéből)

Gergő juhász kanala

Mátyás királynak egyszer hírül vitték a hírvivői, hogy valahol a kecskeméti pusztákon él egy olyan juhász, akin még nem fogott ki senki emberfia. Gergő juhásznak hívták ezt a furfangos pusztai embert.

Nosza, szalajtotta a király kengyelfutóját: mondja meg Gergő juhásznak, hogy szeretne vele megismerkedni a magyarok királya.

Gergő juhász semmit se szólt, azt is lassan mondta, csak magára kapta az ünneplőruháját, aztán megindult Budavára felé. Negyednap föl is érkezett.

A királynagyon szíves volt hozzá, maga vezettetge körül a kincsházában.

– No, juhász, mire becsülöd ezt a sok drágaságot? – kérdezte tőle nagy nyájassággal.

– Alássan megkövetem, uram királyom, szép ez nagyon, majd belevakul az ember, de azért egy kis háromnapos csendes tavaszi eső mégiscsak többet ér.

A király elnevette magát, hogy így meg tudott felelni a juhász. Mert csakugyan, ha nincs eső a tavaszi vetésre, nem terem búza, nem lesz kenyér, s nincs mit enni. Mert mégiscsak a kenyér a legdrágább kincs.

Délebédnél az asztal csak úgy görnyedt a sok drága étel alatt. Mindenkinék a tányérja mellé oda volt készítve a

kakastejes fehér cipó. Piros a haja, mint a rózsza, lágy a bele, mint a selyem.

Hozták a szakácsok az első fogást: aranszínű tyúkhúslevest. Ahogy betálatták, azt mondja a király:

– Lássunk hozzá, urak, huncut, aki meg nem eszi a levesét!

Mert majd el is feledtem mondani, hogy a bárók, grófok, hercegek mind ott ültek a király asztalánál, de azért a király jobbán mégiscsak a juhász ült. Kínálgatta is erősen:

– Ne kérsd magad, Gergő fiam, mondom, huncut, aki a levesét meg nem eszi.

– Az ám, uram király, de nekem nem adtak kanalat – felelte a juhász.

Nem ám, mert meg volt parancsolva az inasoknak, hogy felejtse el Gergőnek kanalat adni. Kíváncsi volt rá a király, hogy vágja ki magát a juhász a csávából. Hanem azért mégis úgy tett, mintha nagyon haragudnék.

– Ejnye, jeges teringette! – fordult a cselédnéhez. – Mindjárt hozzatok egy ezüstkanalat az én vendégemnek, vagy hátraköttem a sarkatokat!

Kifordult az öreg főinas, aki előre be volt tanítva, de csak sebtiben visszajött:

– Fölséges királyom, a királyné asszony elvitte az asztalfia kulcsát, nem lehet kanalat kivenni.

– Sose búsulj, uram király – legyintett Gergő juhász a kezével –, nem maradok én azért éhen.

Avval szépcsendesen lekanyarított egy pillét a kakastejes cipóból, kiszedte és megette a belét, az üresen maradt héjával pedig olyan szépen kikanalazta a levest, hogy egy csepp sem maradt a tányérban.

Az urak összenéztek, mikor egyszerre csak megszólal ám a juhász nagy hidegvérrel:

– Hanem oszt most már huncut ám, aki a kanalat meg nem eszi, mint én az enyémet!

Három falatban lenyelte a cipóhaját, amellyel a levest bekanalazta.

Mátyásnak annyira megtetszett a Gergő juhász maga föltalálása, hogy egy tarisznya arannyal eresztette útnak ebéd után.

Azt hazavitte Gergő Kecskemétre. Úr lett Gergő juhász a sok pénzből: ezután piros csizmában őrizte a juhokat.

Meg is maradt az emlékezete. Mifelénk még most is azt mondják az olyan emberre, aki sebesen elvégzi az ebédet, vacsorát:

– Bekapta, mint Gergő juhász a kanalat!

Szómagyarázó

asztalfia – asztalfiók

kengyelfutó – olyan szolga, aki kengyelben, azaz lóháton követte urát, vagy továbbította a hírt

kakstejjel sült cipó – mesebeli finom kenyér

a kenyér pilléje – a kenyér megszegésekor levágott kisebbik darab

December

Télelőnek, álmohavának, szentkarácsony havának is hívják.

Advent

Az egyházi év kezdete, a karácsonyi előkészület négyhetes időszaka. Szent András napját követő vasárnapkal kezdődik.

December 6. – Szent Miklós napja

Ilyenkor a gyerekek kiteszik a megtisztított cipőjüket az ablakba, s várják a Mikulás bácsit, aki piros ruhába öltözve, hátán puttonnyal járja az országot-világot, és megajándékozza a „jó gyerekeket”. Az időjárással kapcsolatos hiedelmek szerint ilyenkor már havazik, amire azt mondják: Miklós megrázta a szakállát, s ebből a karácsonyi időjárásra következettnek.

December 13. – Luca napja

Az év legrövidebb napja: „Szent Lucának híres napja a napot rövide szabja.” Ez egyben a téli napforduló kezdőnapja. E napon kezdték el faragni a Luca székét 9-féle fából, amelyet karácsonyig be kellett fejezni úgy, hogy mindennap csupán egy-egy műveletet lehetett rajta elvégezni. Karácsony estéjén elvitték az éjfél misére, készítője ráállva megláthatta, kik a falu boszorkányai. Sok helyen még ma is lucapogácsát sütnék, amibe pénzt rejtettek el. A gazdaasszonyok egy marék búzát kis tányérokra tettek, locsolták, és a búza karácsonyesti állapotából következtek a jövő évi termésre.

December 24. – karácsony vigíliája, Ádám és Éva napja

Az adventi időszak utolsó napja, s egyben a karácsony kezdete is. Ezen a napon állítjuk fel a karácsonyfát, és ezen az estén ajándékozzák meg egymást a családtagok.

December 25. – karácsony napja

A ma is továbbélő szokások szerint a karácsonyi asztal elképzelhetetlen hal, bejgli, valamint dió és a család összetartását szimbolizáló kerek alma nélkül. Karácsony napján a népszokások célja a gonosz, ártó szellemek elűzése zajkeltéssel, jelmezek, álarcok viselésével. Ekkor kerül sor a betlehemezésre is: ezt a játékot eredetileg templomokban, később pedig házakhoz járva adták elő a gyerekek.

Giling-galang...

Giling-galang,
giling-galang,
szól reggel a kicsi harang.
Magas torony kis harangja,
messze szállva int a hangja.
Giling-galang,
giling-galang,
Karácsonyra szól a harang.

(Népköltés)

Csáth Györgyi

Világ végén

Világ végén van egy ház,
mézeskalács, cukormáz,
három pici ajtó rajta,
a kéménye kerek alma.
Ablaka az palacsinta,
kertjében egy dióhinta.
A pázsitja körtebefőtt,
tejszín lepi a háztetőt.
Csokoládé a kilincs.
Hogyha arra tekeregsz,
szép nyugodtan bemehetsz.

Makos gulya

Hozzávalók:

-borsó kifle

-tejszín

-mák

-porcukor

Elkészítése:

A kifleket feldaraboljuk. Süssük forró tejszínen.
Míg sül, a mákot és a porcukrot.

Tejszínnel összekeverjük és amint kihűl fogadjuk.
Fűszerezget!

Benák Lúcia, 4. osztály,
Október 10. iskola, Szabadka

Farkas Anna, 2. osztály,
Bácsfeketehegy

AMERIKA I
FANK

HOZZÁVALÓK:

130 g cukor

260 g liszt

10 g vaníliás cukor

0,25 l tej

5 evőkanál étolaj

12 g sütőpor

Kricskovity Hanna, 4. osztály,
Október 10. iskola, Szabadka

Szárnybontogató

Így kezdődik a napom

Reggelente 7 órakor szoktam felkelni. Van, hogy anyu ébreszt, van, hogy egyedül ébredek fel.

Először kijövök a nappaliba, és heverészek kicsit a takaró alatt. Ezután megreggelizem és felöltözöm. Utána megmosom a fogamat és megfésülködöm. Előkészítem az iskolatáskát.

Miután ellenőriztem, hogy minden megvan, öltözködünk, és anyuval elindulunk az iskolába.

Lórik Emma

Egy átlagos napom

Reggel kilenc óra körül ébredek, és még lustálkodom egy kicsit az ágyban.

Reggelizem, és utána tanulok, játszok. Majd elindulok az iskolába, és sietek, hogy jusson hinta az iskolaudvarban.

Az iskolában tanulok, és a barátaimmal is jókat szórakozunk.

Délután fociedzésre járok, és legtöbbször az én csapatom győz.

Este fáradt vagyok, de még játszom Ákossal, a testvéremmel egy kicsit a telefonon.

Csányi Alex

A barátság

Számomra a barátság sok mindent jelent: egyetértünk, segítünk neki, bízunk egymásban. Elmondom a titkom a barátnőmnek. Mindent megosztunk egymással.

Szabó Nikoletta, 4. osztály,
Thurzó Lajos iskola, Zenta

Barátság

Nekem van egy barátnőm, aki nagyon becsületes és hűséges énhozzám. Szerintem barátság nélkül alig lehetne élni, mert magányosak lennénk. A barátság a legjobb ajándék. Az jó, ha több barátunk is van. De előbb meg kell ismerni a barátot, nehogy becsapjon minket.

Bajúsz Lola, 4. osztály,
Thurzó Lajos iskola, Zenta

Barátok

A barátommal együtt indultunk az iskolába. Számíthatunk egymásra. Együtt játszunk. Amikor hazafelé tartunk, jókat nevetünk.

Bene Ernő, 4. osztály,
Thurzó Lajos iskola, Zenta

Reggel a családban

Egyik héten apu, a másikon pedig anyu ébreszt. Miután felkeltem, felöltözök, reggelizek és fogat mosok. Anyu öntözi a növényeket és takarít, apu megeteti a halakat, kávézik és munkára megy. Az én feladatom reggelente, hogy megetessem a papagájt és Miát, a macskát. Kerékpárral járok a suliba. Anyu ilyenkor kikísér az utcára. Boldog vagyok, amikor az utcán találkozok Nándorral. Olyankor együtt megyünk tovább. Útközben mesélünk egymásnak valamit, és jót kacagunk a sulii.

Zsivu Teodor, 3. osztály,
József Attila iskola, Bácskertes

Szárnybontogató

Reggel a Szilágyev családban

Reggel az anyum kelt fel engem úgy, hogy lehúzza rólam a takarót. Azután elmegyek az illemhelyre és megmosakszom. Később bambulok a nappaliban, míg anya rám nem szól, hogy öltözzek. Ezt nem szeretem, mert olyankor még aludni szeretnék. Jobb lenne, ha nem kellene korán menni a suliba. Aztán beveszem a C-vitamint egy nagy pohár vízzel. Apu mindig azt mondja, hogy attól majd fölébredek. Ezt én nem hiszem el, de mindegy, beveszem. Ezután kabátot és cipőt húzunk mindannyian, majd indulunk az iskolába.

**Szilágyev Zalán, 3. osztály,
József Attila iskola, Bácskertes**

Így kezdődik a napom

Az, hogy az én napom hogyan kezdődik, mindig attól függ, hogy a szüleim mikor dolgoznak.

Ha anyukám délutános, akkor egy kicsit tovább tudok aludni, de ha délelőtti, akkor apukám ébreszt fél nyolckor, és elvisz a nagyszüleimhez.

Este mindig szeretnék sokáig játszani, de reggel nehezen ébredek. Mosakodás, reggeli és egy kis tévézés.

Gyorsan elérkezik a tíz óra, és készülni kell az iskolába. Indulhat a nap!

**Hegyközi Ádám, 3. osztály,
Petőfi Sándor iskola, Magyarcsérnye**

Kedvenc süteményem

Bögrés mézeskalács

A lisztet, a porcukrot, a fűszert és a szóda bikarbónát egy nagy tálban összekeverjük. Ezután hozzáadjuk az enyhén megolvasztott margarint, a mézet és a tojásokat. Összekeverjük, tésztává gyúrjuk. A tésztát három egyenlő részre osztjuk. Ezután az első adag tésztát jól meglisztezett deszkán kinyújtjuk – kb. fél cm vastagra vagy vékonyabbra –, majd tetszőleges formákat szaggatunk a tésztából.

Sütőpapírral bélelt tepsibe rakjuk a kiszaggatott formákat és, majd 180 fokon tíz percig sütjük.

Bármilyen alkalomra készíthető, az alkalomhoz megfelelő süti figurákkal. Díszítsd kedvedre!

**Vetró Zsombor, 3. osztály,
Csáki Lajos iskola, Topolya**

Hozzávalók:

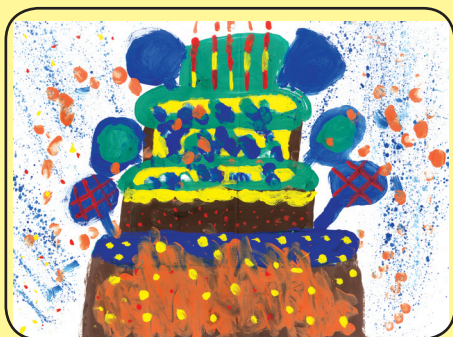
- 8 bögre finomliszt
- 1,5 bögre porcukor
- 3 teáskanál szóda bikarbóna
- 1 evőkanál mézeskalács fűszerkeverék
- 30 dkg margarin vagy vaj
- 1 bögre méz
- 3 tojás

Süteményem • Sütem

Papp Kinga, 2. osztály,
Október 18. iskola, Zentagunaras

Garai Nicolás, 2. osztály,
Nikola Đurković iskola, Bácsfeketehegy

Csordás Ádám, 1. osztály,
Szervó Mihály iskola, Muzslya

Hajvert Janka, hatéves, 1. osztály,
Nikola Đurković iskola, Bácsfeketehegy

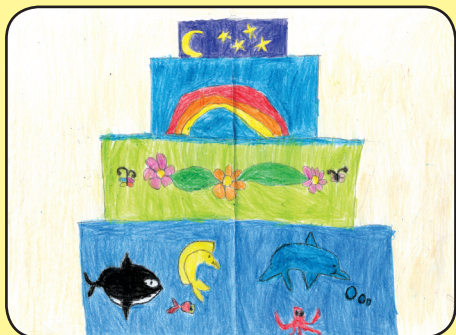

Tripolszki Rita, 2. osztály,
Sever Đurkić iskola, Óbecse

Pakai Andrej, 2. osztály,
Szervó Mihály iskola, Muzslya

Ényem • Süteményem

**Szolga Roland, 2. osztály,
Nikola Đurković iskola, Bácsfeketehegy**

**Mézes Marcipán konyhája
Hardi Emil, 4. osztály,
Október 10. iskola, Szabadka**

**Lapis Ágnes, 2. osztály,
Sever Đurkić iskola, Óbecse**

**Mézes Marcipán konyhája
Bozsik Edvin, 4. osztály,
Október 10. iskola, Szabadka**

**Bánszki Anett, 1. osztály,
Nikola Đurković iskola, Bácsfeketehegy**

**Mézes Marcipán konyhája
Varga Emanuel, 4. osztály, Október
10. iskola, Szabadka**

Gyermekszilveszter

Szereplők: Anya, Zoli és Györgyi

Zoli: (Egy papírosra jegyezget. Félhangon:) Robi és Tibi.

Györgyi: Meg Marcsi, Edit, Zsuzsi...

Zoli: Lassabban! Nem győzöm írni. (felnéz) Mondd, te már szóltál, kottyantottál valamit anyunak?

Györgyi: Se nem szóltam, se nem kottyantottam. Úgy gondoltam, majd együtt. Úgy nagyobb az esélyünk.

Zoli: Pedig ez nem vall rátok, lányokra. Ti mindig mindent időnap előtt kikotyogtok.

Györgyi: Bátyuskám, ha sértegetsz, akkor nem fogom támogatni a kiváló

ötletedet. Nekem akkor is lesz hova mennem....

Zoli (épésen): Nagymamához a dunabálba, mi?

Györgyi: Kezdesz kiállhatatlan lenni....

Anya (be) Mi az? Csak nem marakodtatok?!

Zoli: Ááá, dehogy! (Átfogja Györgyi vállát.) Inkább van egy remek ötletünk. Igaz-e, húgocskám? Györgyi (felvillanyozva): Igazán nagyszerű ötlet, hallgasd csak meg, Anyu!

Anya: Nos, halljam, mit eszeltetek ki már megint?

Zoli: Rendeznénk egy olyan gyermek-szilveszterezés-félét. És meghívnánk rá azokat a pajtásokat, akiknél szülinapozunk.

Györgyi: Nagyszerű lenne....

Zoli: És eredeti!

Anya: Az éjszakázás nem nektek való, gyermekeim. Hogy is jutott ilyesmi eszedekbe?

Zoli: De mi délután tartanánk meg....

Anya: Az már más! És kiket hívnátok meg?

Zoli: A legjobb pajtásainkat.

Györgyi: Csak a legjobb pajtásainkat!

Anya: Sejttem már....

Zoli: Hát, először is Terit meg Ferit, Robit, Tibit, aztán Lacit és Marcsit...

Györgyi (közbevág, hadarva): Attilát, Katinkát, Józsit, Editet, Zsuzsit, esetleg...

Zoli (közbevág, hadarva): Sanyit, Sárit, Klárit, Valit és Lalit feltétlenül.

Anya: Álljon meg a menet, gyerekek! Hány ez összesen?

Györgyi: Csak tizenhat! Hidd el, Anyu, nem sok.... No meg, persze, mi ketten.

Zoli: Nem is sok, mert ha meggondoljuk....

Anya: Ha pedig jól meggondoljuk, rájövünk, hogy ennyien nem fértek be a lakásba.

Györgyi: Sok jó elfér kis helyen!

Anya: A jószágokat most hagyjuk! Inkább arra gondoljatok, hogy ennyien tönkretennének a bútorokat.

Zoli: Dehogy! Kivinnénk őket. Úgyis rájuk fér egy kis újév előtti szellőztetés.

Anya: Akkor mire ülnének?

Györgyi: A szőnyegre, kispárnákra....

Zoli (mutatja): Így, törökülésben!

Anya: Ennyi személyre mégsem készíthetek....

Zoli: Egyezzünk meg, Anyu! Te csak kilenc személyre készíts, mi pedig szerények leszünk: a lányok majd negyed adagot, a fiúk meg háromnegyedet fogyasztanak.

Györgyi (enyhe gúnnyal): Hogy nekem milyen okos bátyám van...!

Anya: És mi lenne, ha mégis kihagynátok valakit?

Zoli: Feszültségi állapot!

Györgyi: Esetleg a fegyvernyugvás megszűnése!

Zoli: Bárkit is kihagyni lehetetlen! Jól tudod, Anyu, hogy Teri, Feri, Józsi és Zsuzsi itt laknak a házban. Mi lenne, ha...

Györgyi: Úgyis megtudnák..., hogy Valiékna! voltunk. Attilát meg Katinkát is feltétlenül meg kell hívnunk – a lemezeik miatt.

Anya: Értem..., mindent értek. Tehát senkit sem lehet kihagyni. Ha arra gondolok, mekkora rumli lesz itt, minden hajszálam égnek áll...

Györgyi: Sebaj, Anyu, most úgyis ez a legmodernebb frizura! (Kintről füttyszó, elnyújtott kiáltás: Zoliii!)

Zoli: Ez meg Misi és Andris...

Györgyi: A két legmókásabb fiú a suliból.

Zoli: És pont őket felejtettük ki a névsorból!

Györgyi: Bevesszük őket utólag. (hízelegve) Csak még kettő, ugye, Anyu, ez már igazán nem árt a... hajadnak?!

Anya (megadással:) Hát legyen! De most már végleg zárjátok le azt a névsort, mert ha lenne miből, még kibérelhetném számotokra a vásárcsarnokot.

Györgyi: De ugye, Anyu, ha netán még többen leszünk, akkor kibéreled?

Anya: Mi..., micsodát?

Együtt: Hát a vásárcsarnokot!

Balázs Anna

Barkács

Figurák parafadugóból

Így készítsd el:

Vágj le egy szeletet a parafadugóból, ez lesz a figura feje. A testét ferd ki tetszés szerint, dekoráld akrilfestékekkel. A fejét ferd fehérre, majd filctollal rajzold meg az arcát. Kartonból vágd ki a szárnyat, ha angyalkát készítesz, és ragaszd a testére. Fonalból vágj rövid darabokat, középen kösd össze, és a fej hátuljára, középre ragaszd. A végén egy gombostűvel szúrd át a fejét (ez egy nehezebb művelet, ezért mindenképpen egy felnőtt csinálja), és úgy rögzítsd a testéhez. Mielőtt teljesen beleszúrnád, tegyél rá akasztót is, és úgy nyomd bele végleg a gombostűt! Kész is a cuki kis figura, amelyet akaszthatsz karácsonyfára, adhatod ajándékkísérőként, vagy egyszerűen csak a gyerekszoba dekorációjának a része lehet.

Kellékek:

- parafadugó
- akrilfesték
- ragasztó
- filctollak
- fonal
- kartonpapír
- olló

Összecsúsztott szavak

Válaszd szét függőleges vonalakkal az alábbi mondatot!

Acsaládaszeretetbőlcsője.

Tréfás kérdések

Kössétek össze a kérdéseket a helyes válaszokkal!

Mit vesznek legtöbbet a piacon?	• az eső
Mi nem lesz vizesebb, ha a vízbe esik?	• levegőt
Mi megy által a vízen árnyék nélkül?	• februárban
Melyik hónapban eszünk legkevesebbet?	• a szó

Találósok

Üvegfalon
sosem lengő
fenyők, zuzmók;
meseerdő.

Ezüst erdő,
kristálylombok –
napsütésben
gyönggyé omlók.

(ləgərɪrɪdə)

Testvére a harmatnak,
s hideg idő társa,
mert az ember őt csakis
télidőben látja.

(ɔrɔmɪzɪrɔ)

Se gyújtó, se tűz nem kell neki,
mégis ég. Mi az?

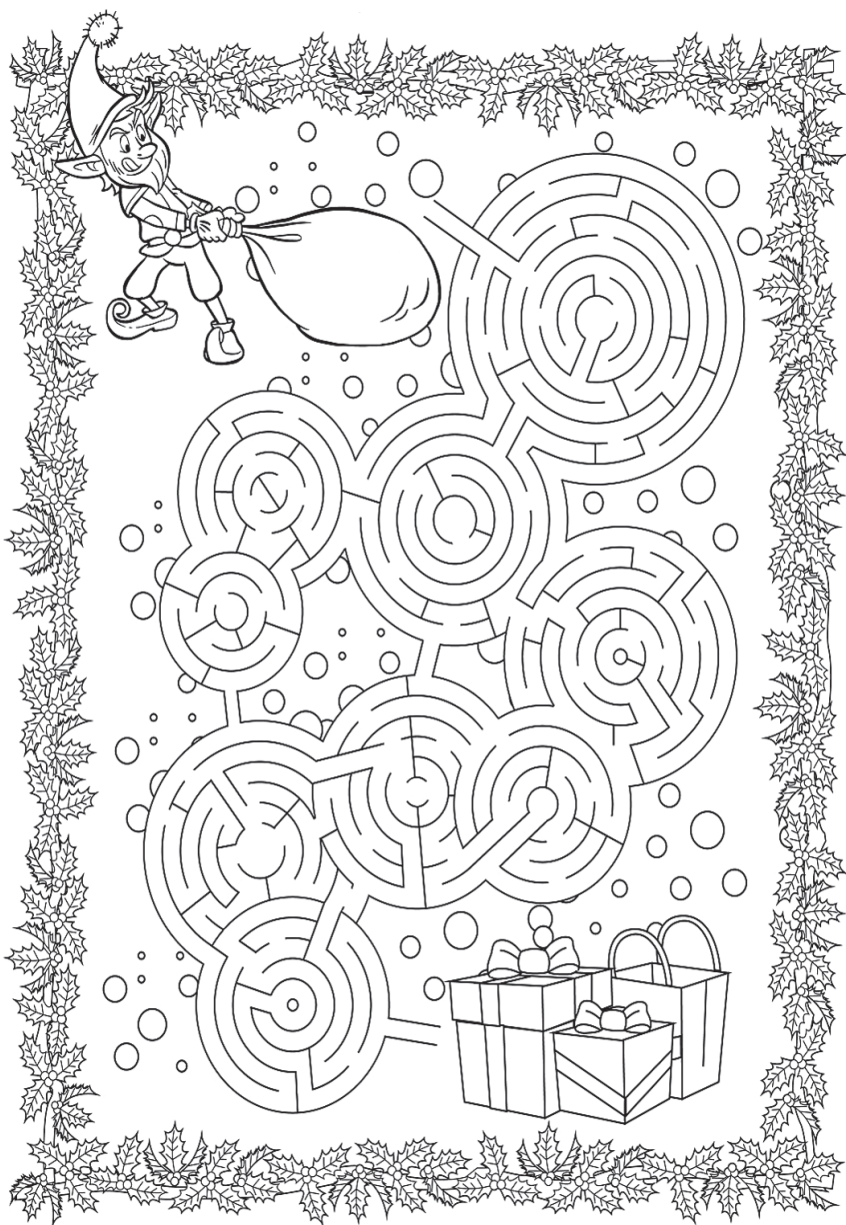
(ɛg)

Labirintus

Labirintus

Állatvilág

A fókák

A fókák a Föld északi és déli jégsapkája körüli partok mentén, valamint olyan sziklás szigeteken és hasonló, elhagyatott helyeken élnek, ahol ragadozóktól nem kell tartaniuk. E vízi emlősök életük nagy részét a tengerben töltik, csak szaporodni jönnek ki a partra. Ilyenkor a hímek megküzdenek egymással a nőstényekért, de az év többi részében magányos életmódot folytatnak. A kisfókák általában a puszta jégen születnek, olykor pedig speciális vacokban: a nőstény alagutat fúr a jég alá, és egy kamrát alakít ki, amely meglehetősen hasonlít az eszkimók hókunyhójára, az iglura. A fókakölyköket így nehezebben fedezik fel a ragadozók, például a jegesmedve. A biztonságos jégbarlang egyben segít a borjakat melegen tartani, amíg ki nem alakul a kifejlett

fókákra jellemző vastag hőszigetelő, bőr alatti zsírrétegük.

A fókák halakkal, rákokkal táplálkoznak. A jég alatt halásznak, s a lékekhez jönnek föl levegőt venni. Az elefántfóka a legnagyobb fókafaj, súlya elérheti a 3,7 tonnát is. A grönlandi fókák gyönyörű fehér irhával büszkélkedhetnek, de sajnos ez millióik életébe került.

Zelk Zoltán

Vers a két kis fókáról

Északsarki cukrászdába,
ami éjjel-nappal zárva,
minden reggel s délután
beállít egy fókafiú
és vele egy fókalaný.
Mit esznek a fókák?
Jégből sültött tortát!
Hóból főzött kakaót:
az is csak a mindig zárva.
Északsarki cukrászdába'
kapható!

Tudod-e?

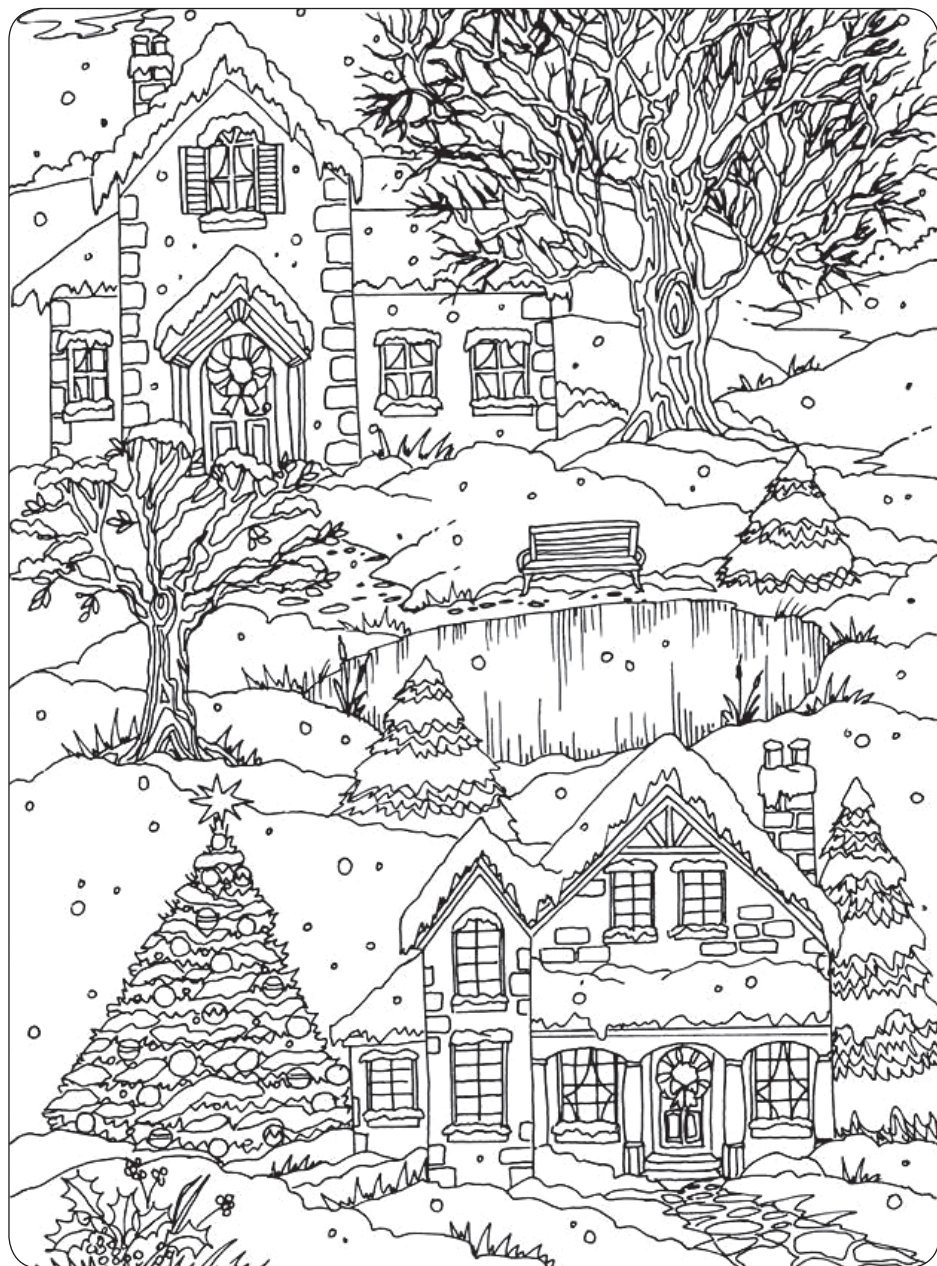
- A fókák úgy úsznak, mint a halak, a jégen azonban nehézkesen, félszegen kacsázva változtatják a helyüket.
- A fókák a vízben félig ébren alszanak, de erre a szárazföldön nem képesek erre.

Színezd ki!

Színezd ki!

Csakkettő

Volt egyszer egy kisfiú. Lórinak hívták.

Ez a Lóri olyan önző kisfiú volt, hogy a világ látta párját. Az uzsonnáját meg nem osztotta volna senkivel. A házi feladatban nem segített soha egyetlen osztálytársának sem. Ha valamelyik gyerek eljött hozzá játszani, csak nézhetette Lóri játékait, hozzá nem nyúlhatott egyikhez sem. Így hát nem is járt már hozzá senki játszani.

– Nem baj – gondolta magában Lóri. – Megvagyok én egyedül is.

Eljött a tél. Már december eleje volt, de még mindig nem esett le az első hó. Csak az eső szakadt már egy hete.

Lórinak új esernyőt vett a mamája. Egy gyönyörű, zöld-kék esernyőt.

Nincs ebben semmi különös.

Vagy mégis van?

Lóri mamája sokáig válogatott az esernyők közt az üzletben, míg a zöld-kéket kiválasztotta. No, jól kiválasztotta! Mert hogy miket tudott ez az ernyő, az csak később derült ki.

Lóri másnap az új esernyőt vitte magával az iskolába. Reggel ugyan nem esett az eső, de amikor a gyerekek kijöttek az iskolából, csak úgy zuhogott.

Flóri, Lóri osztálytársnője aznap elfelejtett esernyőt hozni magával. Hát Lórit kérte meg:

– Bebújhatok az esernyőd alá? Mehetünk együtt, hisz úgymint egy utcában lakunk!

– Hooogyisne! – felelte Lóri durcásan.

– Ez az én esernyőm! Senki nem bújhat alá, csak én!

– De hiszen... – mondta szomorúan Flóri. Gyorsan a fejére helyezte a táskáját, és futni kezdett az esőben hazafelé.

Lóri büszkén nyitotta ki az esernyőjét. Tényleg, talán egyik gyereknek sem volt olyan szép esernyője, mint neki. Igen ám, de alighogy megindult, az esernyő összecukódott, és betakarta Lóri fejét, de még a vállát is.

– Nooo – dühöngte Lóri. – Hát ez meg mi?

Lehúzta az esernyőt a fejéről, és újra kinyitotta. Az esernyő szépen kinyílt, ám ahogy Lóri megindult, ismét a fejére csukódott.

Lóri bizony felmérgelődött! Még háromszor próbálta újra kinyitni a makacs esernyőt, de ahogy megindult, az megint a fejére csukódott.

A többi gyerek nevetett rajta.

– Mi az ott? – mutatott rá az egyik kisfiú. – Madárijesztő?

Az eső zuhogott tovább, hát Lóri kénytelen volt esernyővel a fején elindulni hazafelé. Na igen, csakhogy az esernyőn keresztül nem látta az utat. Zutty! El is vágódott néhányszor, mire végre hazaért. A küszöbön még orra bukott. A zajra kiszaladt a mamája.

– Lóri... – nyögte elképedve. – Miért van a fejedben az esernyő? És csupa sár vagy, te jó ég...

Lóri megpróbálta elmagyarázni, mi történt vele, és hogy szerinte ez egy gonosz esernyő. A mamája azonban lehúzta

a fejéről az ernyőt, kinyitotta, elment vele a kapuig, visszajött. Az esernyő kifogástanul működött!

– Látni sem akarom többé ezt az esernyőt! – kabált Lóri.

– Micsoda? – vágta el a vitát a mamája. – Csak rendesen kell vele bánni, nincs ennek semmi baja. Na gyerünk befelé, öltözz át azonnal!

Azzal kitette száradni az esernyőt a teraszra.

Lóri aznap alig evett, nem ment neki a tanulás sem. Folyton csak az esernyő járt a fejében. Jaj neki! Hogy veszi majd holnap megint a kezébe? Ó, bárcsak elállna az eső...

Vagy... Igen, el kellene tüntetni valahogy!

Amikor senki sem figyelt rá a házban, kismofordált a teraszra.

– Lóri! – szólította valaki.

Ismeretlen, de kedves hang volt.

Lóri szétnézett, de az esernyőn kívül senkit sem látott a közelben.

– Lóri! – szólította megint a hang.

– K...ki? Ki az? – szólalt meg a kisfiú ijedten.

– Én vagyok az, Csakkettő.

– Csak...kettő? – hüledezett Lóri.

– Igen, Csakkettő, az esernyő...

– Te...te tudsz beszélni? – fordult Lóri az esernyő felé.

– Persze hogy tudok. Nagy valamim! Hiszen te is tudsz. Bár azt hittem, mi ketten szavak nélkül is értjük majd egymást.

– Nem értem... – nyögte ki Lóri.

– Akkor gondolkodj rajta, miért nem... – mondta az esernyő. – És főleg azon, vajon miért hívnak engem Csakkettőnek. De vigyél már be innen, rég megszáradtam...

Lóri boldogan csukta össze a beszélő esernyőt, bevitte az előszobába, a fogasra akasztotta.

Este, amikor lefeküdt, sokáig gondolkodott azon, vajon miért hívják az esernyőjét Csakkettőnek. Addig-addig gondolkodott, hogy biztosan rájött, mert mielőtt elaludt, ezt sóhajtotta:

– Ó, bárcsak holnap is zuhogna az eső...

Másnap reggelre ugyan kiderült az ég, ám tíz óra felé ismét beborult. Mire Lóri osztálya kijött az iskolából, nagy cseppekben hullott az eső.

Lóri a kijárat ajtójánál érte utol Flórit:

– Flóri, kérlek, bebújni! Csakkettő alá!

Flóri tágra nyitotta a szemét.

– Micsoda? Mi az a Csakkettő?

– Az esernyőm. Gyere no. Hazafelé mesélek róla! – kérlelte Lóri.

– Mi ütött beléd? – nézett rá Flóri hitetlenkedve. – Különb is, ha az esernyőd alá állok, a fejünkre csukódik!

– Próbáljuk ki! – mosolygott a kislányra Lóri.

Flóri meg Lóri bebújtak az esernyő alá, és olyan jól elbeszélgettek hazáig, hogy szinte tíz perc alatt hazaértek.

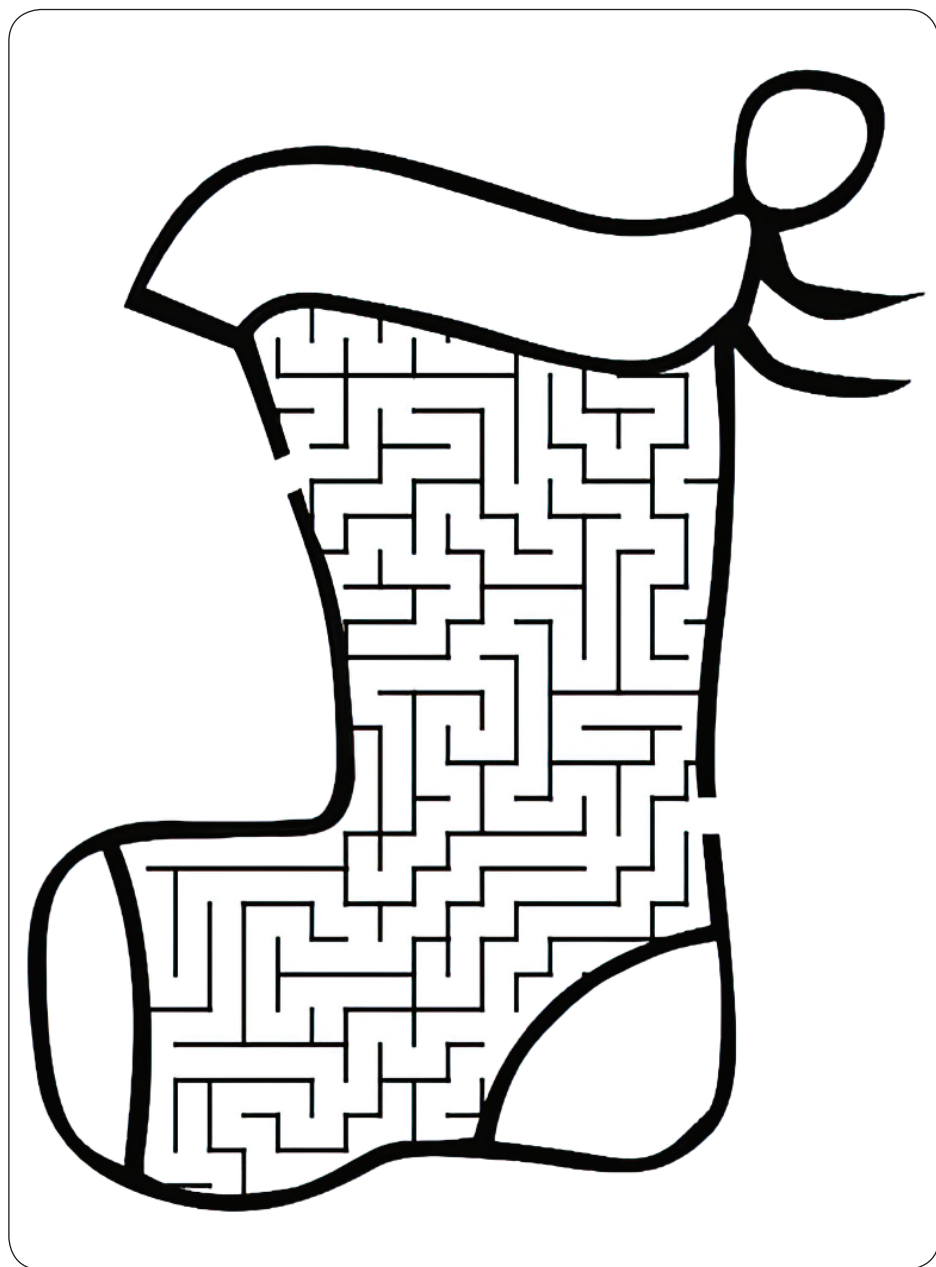
Csakkettő nem csukódott a fejükre! Zöld és kék sávjai még szebbek lettek az esőben, vidáman peregtek le róluk az esőcseppek.

Csakkettő esernyőszíve csak úgy repesett! Hisz hallotta, hogy mielőtt Flóri bement a kapun, megbeszélték Lórral, hogy ma délután együtt fognak játszani.

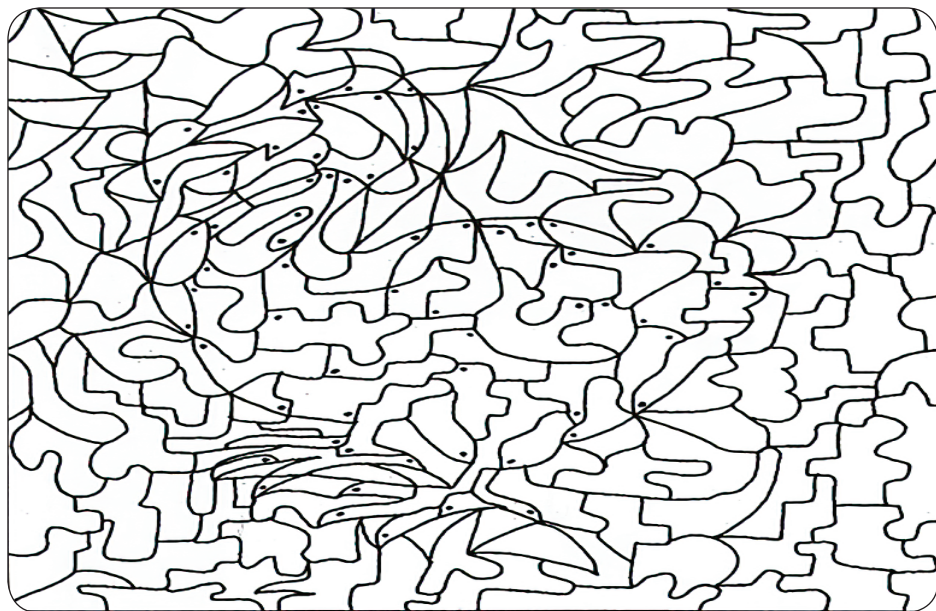
Aztán, amikor végre leesett a hó, Csakkettő már csak az előszoba fogasáról az ablakon kinézve látta, hogy Flóri meg Lóri a hatalmas udvaron hógolyózik...

Labirintus

Színezd ki!

Téli élményem

**Milacski Noémi, 3. osztály,
J.J.Zmaj iskola, Szenttamás**

**Gál Emese, 3. osztály,
J.J.Zmaj iskola, Szenttamás**

**Milacski Edina, 3. osztály,
J.J.Zmaj iskola, Szenttamás**

**Gordán Máté, 1. osztály,
Petőfi Sándor iskola, Zenta**

**Frankó Franciska, 1. osztály,
Petőfi Sándor iskola, Zenta**

**Lálity Adél, 1. osztály,
Petőfi Sándor iskola, Zenta**

A kedvenc süteményem

Családi pite

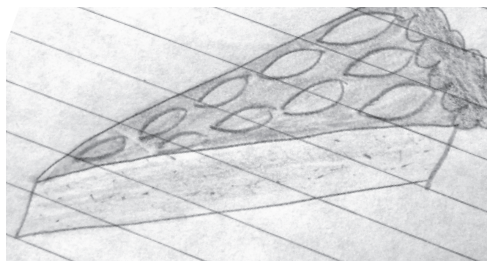
Az én kedvenc süteményem a Családi pite. Ez egy családi recept, aminek még a neve is különleges, mint maga a család.

Hozzávalók:

- 200 g liszt
- 200 g vaj
- 1 tojás
- 200 g porcukor
- gyümölcs – mi körtével készítjük

Öntet:

- 1 tejföl
- 100 g porcukor
- tojás
- 3 vaníliás cukor

Elkészítése:

Blanka gyúrja a tésztát a hozzávalókból (a gyümölcs kivételével). Apa hámozza a gyümölcsöt, Patrik pedig szeleteli. Én készítem az öntetet. Miután összeállt a tészta, belerakjuk a tortaformába, öntünk rá az öntetből, majd rárakjuk a gyümölcsszeleteket. A tetejére öntjük a maradék öntetet, és berakjuk sülni 200 fokra, 45 percre.

Mielőtt elkészül, megszórhatjuk egy kis cukorral, az sosem árt!

**Tóth Milla, 3. osztály,
Csáki Lajos iskola, Topolya**

Almás muffin

Hozzávalók:

- 1 bögre liszt
- 1 db alma
- 2 db tojás
- 0,5 bögre cukor
- 1 csomag vaníliás cukor
- 1 csomag sütőpor
- 1 tk. fahéj
- 0,5 bögre vaj

Elkészítése:

A lisztet elkeverjük a fahéjjal és a sütőporral. A tojást kikeverjük cukorral és vaníliás cukorral. Hozzáadjuk a vajat és a meghámozott, lereszelt almát. Ezután beleszitáljuk a száraz hozzávalókat. A muffinsütőbe muffinkapszlikat teszünk, és a tésztát két kanál segítségével beleadagoljuk úgy, hogy a formák háromnegyedig teljenek meg.

A tepsi 180 fokra melegített sütőbe toljuk, és kb. 25-30 perc alatt készre sütjük a muffinokat. Egy gyors kevert tészta és már mehet is a papírkapszlikkal bélelt muffinformába, majd fél óra a sütőben és kész!

**Fényszárosi Kata, 3. osztály,
Csáki Lajos iskola, Topolya**

Kisképtár

**Horvát Fanni, 3. osztály,
J. J. Zmaj iskola, Szenttamás**

**Kalmár Kristóf, 1. osztály,
Petőfi Sándor iskola, Zenta**

**Dunai Boldizsár, 2. osztály,
Ady Endre iskola, Torda**

**Borbély József, 1. osztály,
Nikola Đurković iskola, Bácsfekegy**

Szabó Botond péterrévei óvodás

Tóth Emma péterrévei óvodás